

N:o 20.

Af Herr **C. A. Larsson**: *Angående ändring i 170 § i Kongl. Tullstadgan af den 2 Nov. 1877.*

Under en tid, då man i allmänhet söker på allt sätt befrämja den inhemska industrien, har jag trott skäl vara att fästa uppmärksamheten på en omständighet, som i viss mån försvårar fabrikation af åtskilliga sorters oljor och så tillvida fördyrar råvaran, att industriidkaren har största svårighet att bestå i täflan med utländska varuförädlare.

I Östergötland finnes ett bolag, som drifver en icke obetydlig oljefabrikation, men nödgas köpa frö från utlandet, särdeles från ryska hamnar. — Bolagsmännen hafva i flera år sökt och erhållit Generaltullstyrelsens tillstånd att få transportera frölaster från Mems tullstation på Göta kanal till fabriken närhet, med skyldighet att bekosta nödig bevakning, som vid lossningen kontrollerar att tullförskottning icke eger rum; men detta tillstånd beviljas endast, då lasten föres i svenska eller norska fartyg. — Emellertid läser det ofta möta svårigheter att i ryska hamnar befrakta dylika fartyg, och då fartyg från andra länder befraktas, kan tillstånd att fortskaffa lasten på kanalen ej vinnas, utan densamma måste omlastas vid tullstationen, till stor kostnad och förlust för varuegaren.

I anledning häraf, och då slika olägenheter sannolikt förekomma jemväl på andra orter inom riket, tager jag mig friheten vördsamt föreslå:

Att 170 § uti Kongl. Tullstadgan af den 2 November 1877 måtte erhålla en sådan utsträckning att Kongl. Generaltullstyrelsen må ega medgifva sådana afvikelser, som "af lokala förhållanden eller tillfälliga

omständigheter kunna påkallas“, jemväl i fråga om utländska fartyg, hvilka föra linfrö eller andra frön till svenska oljefabriker.

Stockholm den 26 Januari 1881.

C. A. Larsson
från Östergötland.

N:o 21.

Af Herr **Olaus Olofsson**: *Om ändring i Kongl. Förordningen den 17 Maj 1872 om tingssammanträden.*

Svenska allmänheten har af ålder varit van vid att genom allmän kungörelse i häradets kyrkor få veta ej mindre, när de ordinarie tingen taga sin början, utan äfven då desamma afslutas och handlingarne få lösas; men uti Kongl. Förordningen den 17 Maj 1872 rörande ändring af 2 Kap. 1 och 2 §§ Rättegångsbalken i afseende på domsagor med endast ett eller två tingsställen förekommer icke något stadgande i berörda afseende, hvilket är en stor olägenhet för rättsökande parter, ja, till och med för sjelfva nämnden inom häradet och de valmän, som inom kommunerna utses att välja landstingsmän för länet. Vål heter det uti 4 § att Hofrätten, på häradshöfdingens förslag, skall bestämma i hvilketdera tingslaget tingen först skola börjas samt att hvad i ty fall bestämmes, varde kungjordt som om andra påbud till allmän efterrättelse stadgadt är. Men som denna bestämmelse sedermera kommer att fortfara till dess ändring sker, så faller den efter ett och annat tiotal af år i glömska hos den stora allmänheten, som sällan lägger en dylik kungörelse på minnet för hela sin framtid; hvad de vanliga domsagorna med tre eller flera tingsställen angår, stadgar lagen tydligt och klart, att häradshöfding vare skyldig att kungöra Konungens Befallningshafvande å hvad dag han ting hålla vill, och låta det sedan